

Szondy-Adorján György

JÓ HÍR

Itt-ott kivillan az ég, gerlék söprik, de nem lesz tisztább attól, már nem szűnik a fagy, hiába a nyírek féktelen nyújtózkodása, ligetükben a fenyők elszórt zöldje hiába dacol a fehérrel, ül rajtunk a tél, áll a hó gyűrűző dombokon, rikoltó meredélyeken. Egy kutya átrohan az úton, sas figyel a póznán, a bagoly elrugaszkodik az ágtól, talán jobb lenne, ha semmi nem mozdulna, amíg a tél tart, és csonttá fagyna, kicsit meghalna minden, csak egy arc maradna élő, s beszélne, szólna, „kelj fel, és járj”, mondaná, ha érkezik a tavasz, s ha nem pusztán egy hosszú rothadás volna az ősz, a tél meg annak elkendőzése, talán jobban bíznék a feltámadásban, ha valaki hírt adna róla, és csak egy könnyű kacagás lenne az ősz, a tél meg a kacagás kiheverése, valamivel jobban bíznék a feltámadásban; van egy különös nyírliget Katrosa és Szárazpatak között, ahol korán nyílnak a hóvirágok, az idén már január végén kibújtak, meleg volt január, avarral kevert sár locsogott a nyírfák tövében, és kibújtak a virágok, a tavaszt hirdették, és hittük, jön a tavasz, aztán mintha csak erre a hitre hullna, bozontos pelyhekben hullott ismét le a hó, és állunk azóta is a verhetetlen télben és hóban,

hóvirágokon,
a marathóni futó jut eszembe
róluk, aki a győzelem hírét vitte Athénba,
kimondta a szót, majd holtan összeesett,
mint ezek a hóvirágok itt, most látom,
csepeg az eresz, megereszkedik a hó,
de hallgatok vele, nem viszem a jó hírt,
mert mi van, ha mégis a télhez tartozom?

Égig érő őrláng